

ГОДИШНИЦИ
ИВАНЪ ВАЗОВЪ

Роденъ е въ гр. Сопотъ презъ 1850 год. Живѣлъ 71 год. Отъ малкъ обичалъ книгитѣ. Тая обичъ наследилъ отъ майка си, която много обичала да чете.

Вазовъ е най-известниятъ и най-плодовитъ нашъ писателъ. Написалъ е много стихотворения, пѣсни, разкази, романи и други книги.

Заедно съ Христо Ботевъ и Любенъ Каравеловъ той е работилъ за нашето осво-

бождение.

Почти въ всичкитѣ си произведения той описва радоститѣ и кърбитѣ на народа ни. Въ тѣхъ личи голѣмата му обичъ къмъ родината. Писалъ е и за деца. Иванъ Вазовъ е обичанъ отъ цѣлия народъ и затова, съ право, е нареченъ народенъ поетъ.

Въ своитѣ произведения, разкази, романи и стихотворения, изпълнени съ патриотизъмъ, той ни дава за примѣръ своитѣ безсмъртни герои.

Иванъ Вазовъ обичаше много и Македония и Добруджа. Съ голѣма болка на душата си той склопи очи, виждайки откъснати отъ майката-родина тѣзи вѣчно български области.

Колко голѣма би била неговата радостъ, ако бѣше живъ да види почти изцѣло обединено цѣлото българско отечество.

Колко силно обичаше Македония се вижда ясно отъ неговото стихотворение:

Македония

Не даваме я, не! — земята мила,
земята на светитѣ ни отци;
не даваме праха на Самуила,
ни славата на двамата светци!

Тя наша е, тя съ наши е носила,
открай яремъ и търнови вѣщи;

— Бѣлятъ човѣкъ е вътре въ идола! — вика Каменъ.
Изведнажъ въ храма настѣпва гробна тишина.

Отъ грамадната уста на идола се чуватъ неясни зъуци. Единъ отъ моряцитѣ, който разбира малайски, казва на Камена:

— Гласътъ предупреждава туземцитѣ да напуснатъ веднага храма, защото следъ малко той ще бѣде вдигнатъ въ въздуха.

Каменъ и моряцитѣ сж само на нѣколко метра отъ храма, когато страшенъ гърмежъ разтърсва всичко наоколо.
За мигъ храмътъ се превръща въ развалина. Грамадни блокове камъни и тухли хвърчатъ въ въздуха.

Голѣма е изненадата на смѣлия младежъ, когато се обръща и по пѣтя край брѣга на морето вижда единъ танкъ.

Каменъ бързо взима решение: спуска се по стрѣмнитѣ скали и скача върху танка, който въ този мигъ минава подъ него.

Тѣзи отъ танка се опитватъ да отворятъ капака.
— Нѣма да излѣзете живи! — вика Каменъ.

Танкътъ се отправя къмъ пропастьта.
„Свършено е!“ — мисли Каменъ и затваря очи... (Следва)

МНОГИ ПРИКАЗКИ

Вълшебното гърне

Живѣлъ нѣкога единъ много беденъ човѣкъ. Той ималъ петнадесетъ деца, чиято майка Господъ отдавна билъ прибралъ.

Единъ день покрай колибата на бедняка минала стара и изнемощяла бабичка и помолила да ѝ дадатъ глѣтка вода да понакваси устата си.

— Ще ти подаря това прѣстено гърне — казала бабичката, изпивайки водата. — Щомъ го сложишъ на огнището, веднага ще намѣришъ въ него всичко ка-

квото пожелаешъ. Къмъ пладне, когато децата били премрѣли вече отъ гладъ и нѣмало какво да ядатъ, бащата се досетилъ за гърнето на бабичката. Сложилъ го на огнището и запалилъ подъ него нѣколко сухи трески.

Изведнажъ гърнето започнало да подскача и вика:

— Тичамъ, тичамъ, тичамъ!

— Щомъ като тичашъ, — промѣлвилъ бащата нерешително — донеси ми нѣщо за ядене.

Гърнето бързо изчезнало. Нѣколко минути по-късно се върнало пълно съ ядене.

Сжщото направили и на другия день. Вълшебното гърне донасяло всичко каквото пожелаатъ.

Но единъ день се случило нещастие. Гърнето се спънало отъ единъ камѣкъ и се разбило на парчета.

Тогава при тѣхъ се явила бабичката и имъ казала:

— Така трѣбваше да стане, щомъ като вие не се погрижихте сами за себе си!